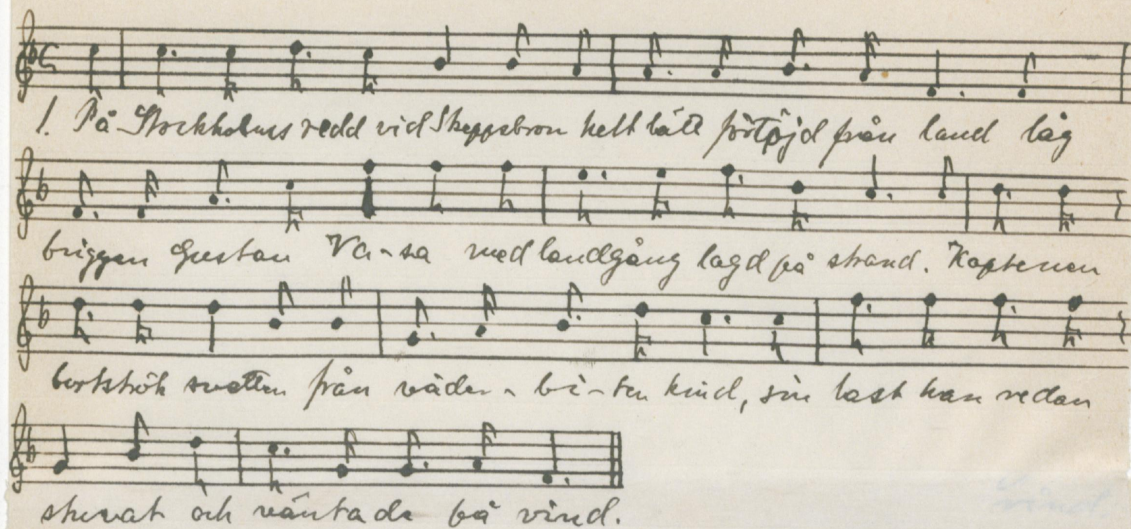

65. Chorus eller Sölets underbara lek,
(Ekenäs; Skåldö)

183

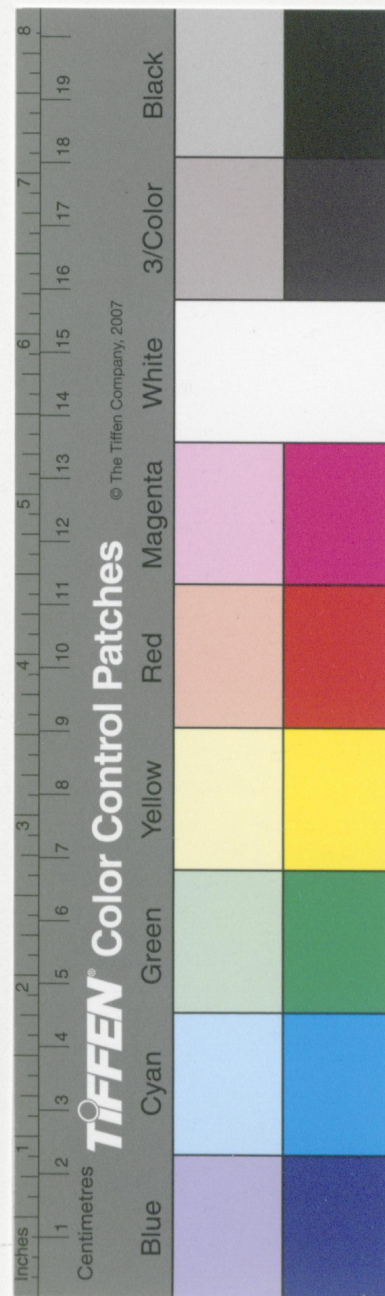

1. På Stockholms redd vid Skeppbron kelt lät följel från land lög
briggen Gustav Vasa med landgång lagd på strand. Kaptenen
berhöv moten från väder- bär-ten kiud, sin last han redan
skurat och väntade på vind.

2. Mot husens blanka präster shen solens eld såklar,
i stormen våredens med strid och häftig fast.
Värgingo vildbarbrutar med granna damer i,
och en och annan fiskmars flögglänsande förbi.

3. Det livligt var på stranden i på många Herans år
reglatsen icke öppnats så tidigt någon vår.
Och fastyg efter fastyg gled lätt och lustigt ut
att komma hem tillbaka för'n sommaren tagit
Slut.

4. Men på sin gamla moder den unga ströken
och mågen hjärtlig önskan kan med på rosan ge.
Hans far, en fattig båkman, lög nu i graven död.

Den nittonåra jorseru var gumman's enda stöd.

5. Han från den gamla park så många gånger sin bos:
i fyra år han redan haft kyra som inatras.

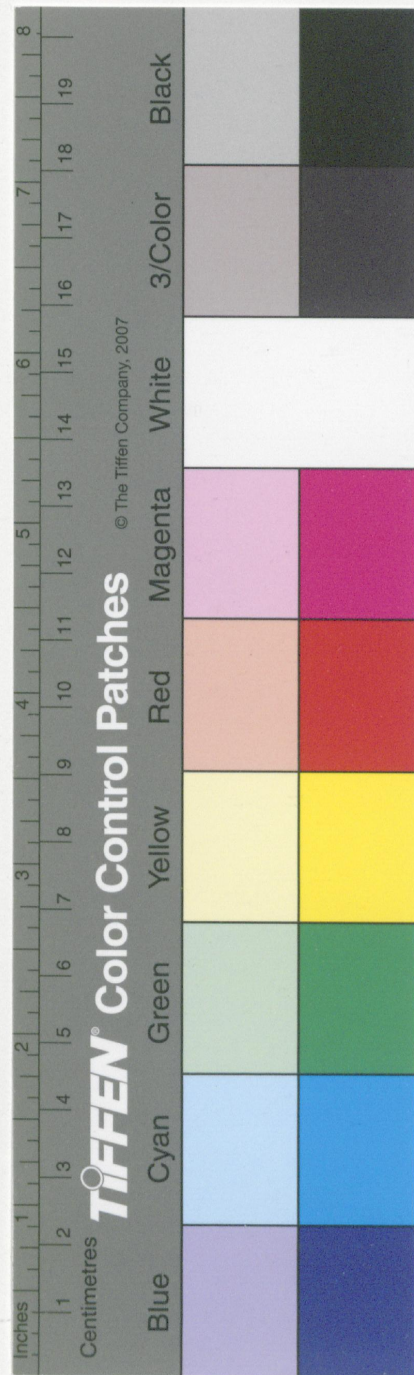
Och många blara tärar den unge Anton söt
med sina egna blandas, när ut han sig begett.

6. Men Anton alltid kommit helbrädda han ändå.
Och allt märkvärdigt småglock, som han sig kunnat få,
på köpet redan ställdes och lyfte där så grant,
men bambuskärnet gjorde hans första silvertent.

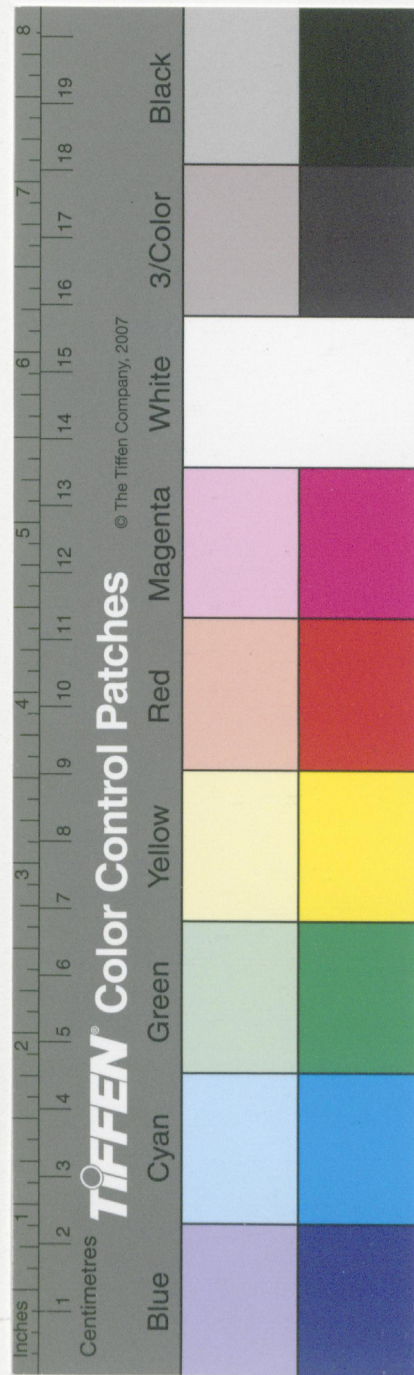
7. Kammars hela långvägg var sirad runt omkring
med tvåchor och koraller och andra rara ting.

Bakom den lilla spegeln sågs en förgiftad pil
och närmast i baket hängde en basig krokodil.

8. Allena satte nu gumman fundersam vid sitt garn
och såg långt bort mot havet, där hennes enda barn
nu bort fort ifrån henne till briggen sig begav.
"Gud late icke shoppet för stormen gå i kvar!"

9. Besättningen var nöjesbad och alla män på däck,
 buteljen till bakterien kaptanen lät gå bäck.
 Hans unga dotter kommit orubad på biggen nys
 att pappa ge som vanligt en sista överkedabys.
10. Mansell Tafi var vakar, och Anton kallit vad,
 att hennes like fanns ej i hela Storkholmsstad.
 Men alla vakrast var hon, där hon nu gick så fri
 och bjöd ut till handen för man en bumbertvin.
11. Så born som kasschöter, när den till utvagnad går,
 så lyfte i små lockar bring panna hennes hår.
 Och som två klara stjärnor på himmelen den blå
 så lyfte hennes ögon, ja lika milt också.
12. Som sagt hon gick bring däck och tog så Gunt och
 men Antons huvud vågade en enda tanke ^{gott} blott,
 till dess hans armar gjerta blev både kallt och
 nej, sådan nått Guds ängel han aldrig hade ^{hett} sett.
13. Helt blyg han stod vid spelet med hatten i sin hand
 till sinnet liksom fånglad i blomstens vicks hand.

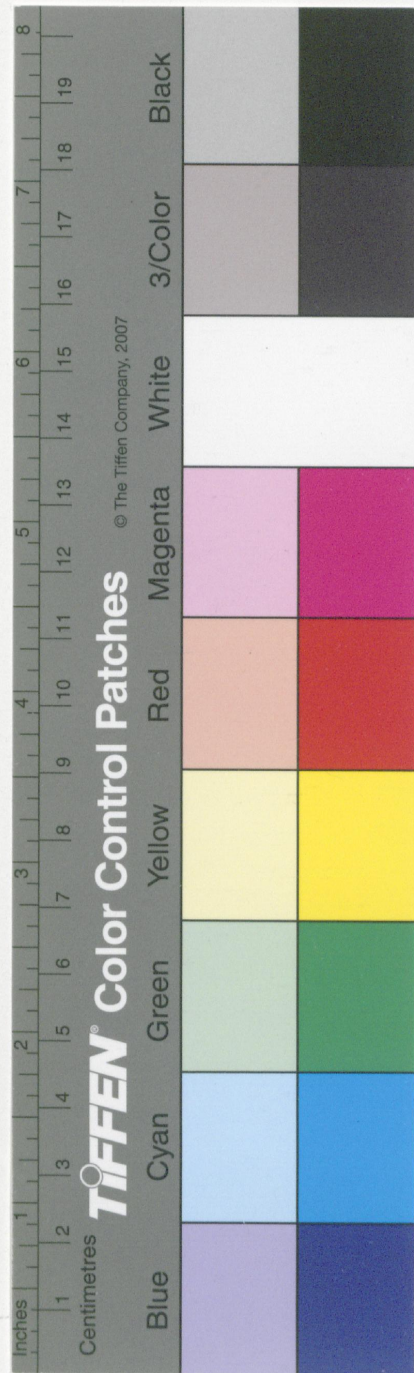
186
Mot honom ~~flickan~~ ^{trädde} ~~stället~~. Då Antons kind blev röd,
Ja rödare än vinet, som ängeln honom bjöd. 186

14. Till västan vinden vänt sig och börjat friska opp,
och vingeln blåste glättigt i mastens småkra topp.
Mitt var mitt i sin ordning med papper och med frakt.
"Eftermiddag gå vi", kaptenen hade sagt.

15. Mitt högre gäng nu vinden i bachel och i tåg
till manngen åt briggen, där svajande den låg.
Ur faderliga famnen sprang flickan med ett hopp
i land med evighedslysen, och ankaret gick opp.

16. De vita tegeldukar sig fyllda inom borts ~~och~~
och trängde vår och gafflar mot fjärran länder
Mansell Tofi på stranden stod kvar, och det var ^{bort} ~~och~~ ^{vist}
att hon försvann ur sikte för Anton allra sist.

17. "Må Gud nu vara nådig och även denna gång
ge pappa lycklig resa och icke alltför lång",
kall flickan i sitt hjärta, och hem hon vandade om
att rädda alla dagar, tills pappa återkom

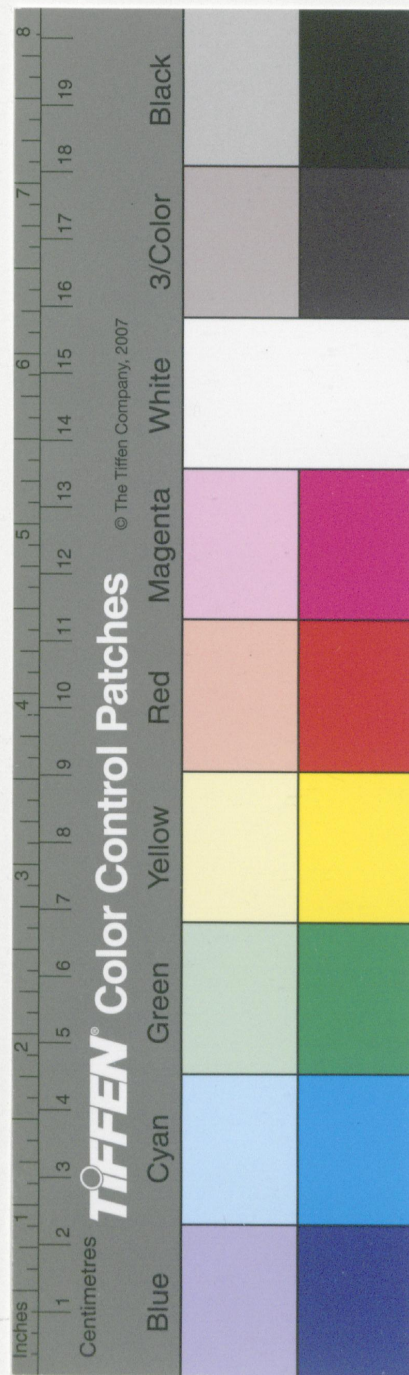
18. Då fick hon ju som vanligt och efter sitt behag
så många onödsaker av allhandas slag.
Och när som nattens slöja sig bredt kring stad och land,
hon diönde blott om skalar och klädningsstygg och band.

19. Med Antons drömmar var det helt armorkundas fatt,
där vemodsfyll i hängen på briggens däck han satt
och såg långt utåt havet, hur havets lösa skum
sig hävde och sig vågade kring ständigt öde rum.

20. Till Red anton briggen, och ryss man lag i hamn,
då Anton en kvällstund var stadd uppå vakt
beslöt förgät (?) att inte tillbaka sig bege.
Mansell Sofi han tordes ej mera öfverse.

21. Ja, längen var passerad förutan mäsboje.
Neptun med sin hovstad fick kvar i djupet bli.
Mansell Sofis ögon för Anton trollat bort
korsym, tvåel och rakkniv och allt av samma sort.

22. För varje sol, som sänkte sitt klot i djupet ner,
blev sinnet mera tankfullt, och snart han var ej mer

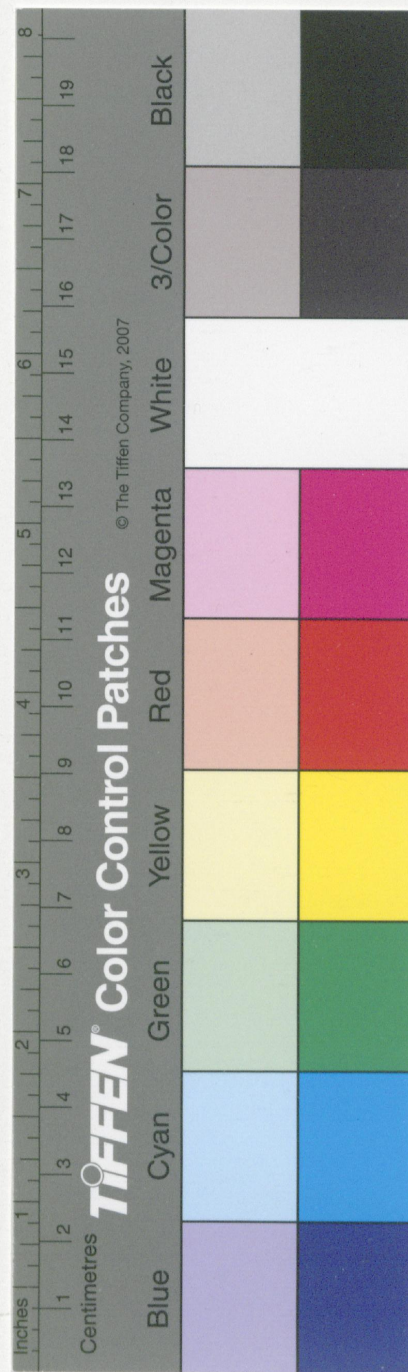
deusamma glada böker, som jämt ilustigt mod
gick förut i alla upptåg, när resan dem bestod. 188

23. "Hur är det med dig byting, du jämnt ju tacklar av,
vad har du för en kultje, som fört ditt mod i ~~svan~~?"
Marja kaptenens frågor, huran han slops omkring,
föräpade dock Anton, att det var ingenting.

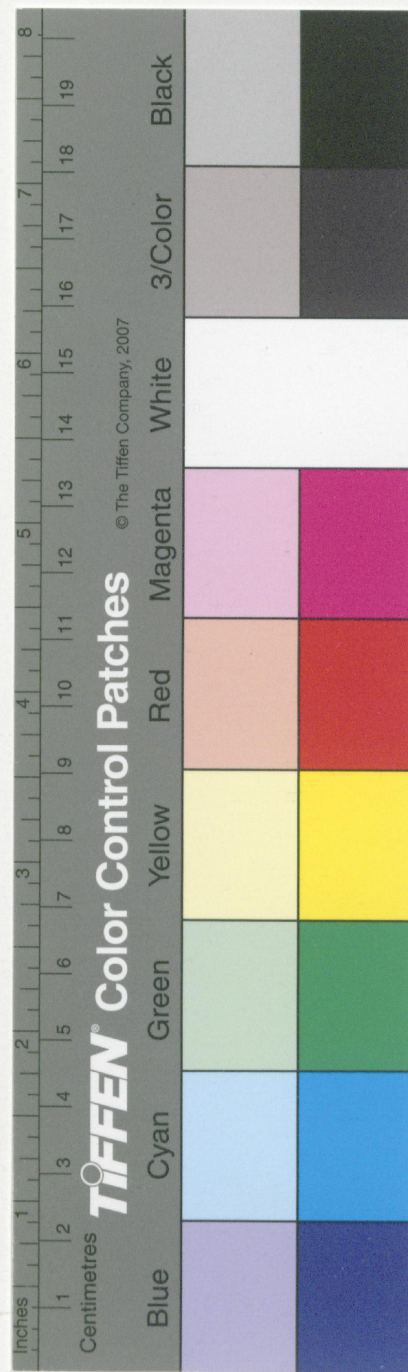
24. Han gick till kaptenen helt uppsatt i sitt hopp.
"Jag ber kaptenen att ej taga illa upp,
om det nu vore möjligt att bli från hyran fri.
Ja det är ju mitt allvar och inte bollen."

25. "Ett skop från Gävle ligger just nu på red den här,
gick Anton destinerat, "och där en landsman är,
som vill leka tillbaka och inga hyra ha.
Om vi nu finge byta, det passade så bra."

26. Att se sig om i världen är nyttigast ändå,
men ett jag vet: att aldrig jag sån kapten kan få."
En tår tving sig i ögat. "Nå gör vad helet du vill,
ja res, min kära Anton, du har mitt, ja då till."

27. Åh pröva nya ädlen med torgen i sin själ
 bog Anton snart därefter av sin kaptens fenväl.
 Ah när som Gustav Wesa "till Sverige kom igen,
 fick Antons gamla moder blott penninger med den.
28. Långreut i världen den unge Anton sig bogar.
 Gick han emot sin lycka? Gick han emot sin grav?
 Det vete han allena, som välver i sin hand
 såväl en människas levnad som varit det minsta grand.
29. Kring Stockholm framflöt hösten, och några årgångt om,
 när från en resa tillbaka kaptenen återkom.
 I sällskap med sin dotter på skeppetron nu han gick.
 Uppå katrina kyrktron föll solens sista blick.
30. Då trädde en julle en göman rask på strand
 och kom så frynthigt mot dem med hatten i sin hand.
 "Jag är väl igenkänd?" - "Vad, Anton är det du!"
 "Nej, käreste min gosse, hur är det med dig nu?"
31. Du är väl redan styrman, det kan jag nog förstå."

"Ja," svarade Anton glattigt, men rodnade ändå,
 "det har jag också varit, men nu är jag kapten
 och kommer sitt från Boston med briggen min, 'Siren'."

32. "Kapten, å fan, ursäkta, nå lyka till herr bror.
 Det är minn som att styra sin kurs för säkert vor.
 Bjud mig din arm åt höger, du går med förlig vind.
 Hurs, så dan tokig tjäpa, som går så röd som kind!"

33. Näste dag gav Anton ett dundrande kalas,
 där till kaptenens öra man bände mångt glas.
 Knappt var vören inne och segelleden fri,
 än Anton gick till ankars i brudgång hos Sofi.

